

Дві сили є, дві вирішальні сили...

Федір Тютчев

Дві сили є, дві вирішальні сили;
Ми тільки їм підвладні з давніх пір,
Щоденно, від колиски до могили, —
Одна з них - Смерть, а друга - Поговір.

І та і той однаково нестерпні,
І безвідповідальні той і та.
Стинають нас, немов пшеницю в серпні,
Їх вирок всім заліплює уста...

Та Смерть чесніша: суджень лицемірних
Не слухає, байдужа, мовчазна;
Усіх - і бунтівливих, і покірних, —
Викошуючи, зрівнює вона.

А світський Поговір різноголосся
І спротиву не терпить від своїх.
Він губить краще, вибране колосся,
Із коренем висмикуючи їх.

Непослух він безжалісно карає.
І горе їй, тій силі молодій,
Що з поглядом рішучим виступає,
А часом і всміхаючись, на бій.

Коли вона в засліпленні хвилини,
Ще маючи завзяття молоде,
Безтрепетна, свідомо прав людини,
Сама назустріч наклепу іде,

Личиною чола не прикриває,
І не дає принизитись чолу,
І з кучерів своїх, як пил, звіває
Ганьбу проклять, погрози і хулу, —

Так, горе їй - і чим вона щиріша,
Тим зліший Поговір, тим тяжчий він...

Такий вже світ: карає найстрашніше
За щирість і за людяність провин.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович